8

Můj pokoj, jako ložnice nejstarší dcery, vždycky býval mezi tím matčiným a otcovým v prvním patře – ale teď nás Ping vedla do pokoje nedaleko můstku do obytných prostor služebnictva. Nebyl to pokoj malé holčičky, ale hostinský pokoj. Všechno v něm bylo modré a hedvábné – ozdobné přehozy na páru stejných týkových postelí, hebký koberec na podlaze, obrazy na stěnách zobrazující anglické nebe a moře a květiny naaranžované v modro-bílých vázách. Ten půvabný pohled mě měl potěšit, ale cítila jsem jen prázdnotu.

„Ve vaší staré ložnici je Teddy, slečno," pověděla mi Ping a hluboce se uklonila – s příhodně soucitným pohledem, pomyslela jsem si, který prozrazoval, že věděla, jak mi je. „Ale tady je to hezké. Uvidíte." Věděla jsem, že to není její chyba, ani trochu, ale přesto jsem se na ni sotva dokázala podívat.

Ping pak urovnala naše věci, upravila postele, omluvně vycupitala z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Sedla jsem si na svou postel. Rozplácla se pode mnou – matrace byla měkká a vycpaná, jako celá tahle místnost.

„Hazel," hlesla Daisy.

„Jsem v pohodě!" řekla jsem.

„To nejsi," odpověděla. „Kdybys byla, neříkala bys to. A právě jsi zažila strašlivý šok."

„Ne… takhle to být nemělo!" vykřikla jsem. „Vím, že dědeček je mrtvý. Ale všechno ostatní mělo zůstat stejné! Není to fér!"

Slyšela jsem, jak dětinsky zním, a nezajímalo mě to.

„Hazel, já to chápu. Je to taková otrava mít příbuzné, viď? Kdybych mohla, vylíhla bych se z vajíčka. A mimina jsou děsná překvapení. Proč jen je dospělí mají tak rádi? Je naprosto nefér, že předpokládají, že se svými sourozenci budeš vycházet. Šilhoun a já jsme se jako malí nenáviděli. Jednou mě zkusil shodit ze schodů, ale paní Dohertyová ho zastavila. Mamka mu za to naplácala na zadek. Viděli jsme ji po několika týdnech, takže si to dokonale pamatuju."

„To ale není proto, že nenávidím *mimina*," řekla jsem. „Když se narodily Rose a May, měla jsem je ráda a mám je ráda i teď. Jenže –"